

רע"פ 982/14 - דוד נתן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 982/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: דוד נתן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, בעפ"ת 49844-07-13, ובעפ"ת 8088-09-13, מיום 10.12.2013, שניתן על ידי כב' השופט הבכיר א' כהן

בשם המבקש: עו"ד יצחק בם

בשם המשיבה: עו"ד הילה גורני

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר א' כהן), בעפ"ת 49844-07-13 ובעפ"ת 8088-09-13, מיום 10.12.2013. בפסק דינו דחה בית המשפט המחוזי, את ערעורו של המבקש על החלטתו של בית המשפט לתעבורה בירושלים (כב' השופט א' טננבוים), בפמ"ר 5308-12-11, מיום 16.7.2013, וקיבל באופן חלקי את ערעורה של המשיבה על החלטה זו.

2. ביום 29.11.2011, החליטה רשות הרישוי במשרד התעבורה לפסול את רישונו של המבקש, לתקופה של 3 שנים, בהתאם לסמכותה לפי סעיף 56 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה) ותקנה 212ב לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 [להלן: תקנות התעבורה]. זאת, בשל היותו של המבקש "נהג מסוכן", כהגדרתו של מושג זה בסעיף 56 הנ"ל, שלחובתו נצברו עבירות תעבורה רבות הנחשבות למסוכנות במיוחד, על פי תקנה 212ב האמורה. ביום 18.12.2011, הגישה המשיבה בקשה לבית המשפט לתעבורה, בהתאם לאמור בסעיף 57 לפקודת התעבורה, לאשר את פסילת רישונו של המבקש.

3. ביום 16.7.2013, לאחר ניהול הליך הוכחות, החליט בית המשפט לתעבורה לצמצם את תקופת הפסילה לשלושה חודשים בלבד. בהחלטתו זו, דחה בית המשפט לתעבורה את טענתו של המבקש, לפיה תקנה 212ב לתקנות התעבורה תוקנה בניגוד לכללי המשפט המנהלי, וכי מדובר בתקנה בלתי סבירה שדינה להתבטל.

בית המשפט לתעבורה ציין בהחלטתו, כי לא ברור מה הוא הבסיס המחקרי ששימש, לשם תיקונה של תקנה 212ב לתקנות התעבורה. עם זאת, קבע בית המשפט לתעבורה, כי אין לפסול את התקנה בשל חוסר סבירות, וזאת משלושה טעמים: הראשון, הוא כי ישנם דברי חקיקה רבים הנחקקים ללא ביסוס מדעי או מחקרי, אלא בהתאם לנסיבות ולמידע המצוי ברשות המחוקק בעת מעשה החקיקה; שנית, כי תקנה 212ב לתקנות התעבורה אושרה בשורה ארוכה של פסקי דין והחלטות שניתנו על ידי בית משפט זה; ושלישית, כי השימוש בסמכות הפסילה מכוח תקנה 212ב הוא נדיר, וכי ניתנת האפשרות לתקן את תוצאת הפסילה, באמצעות פנייה לבית המשפט לתעבורה.

4. ביום 28.7.2013, הגישה המשיבה לבית המשפט המחוזי ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה לפסול את רישונו של המבקש לשלושה חודשים בלבד. ביום 10.9.2013, הגיש המבקש אף הוא ערעור לבית המשפט המחוזי, בטענה כי בית המשפט לתעבורה שגה בדחותו את טענתו לעניין חוקיותה של תקנה 212ב לתקנות התעבורה והורה על פסילת רישונו.

5. ביום 10.12.2013, דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המבקש על החלטת בית המשפט לתעבורה. מנגד, קיבל בית המשפט המחוזי, באופן חלקי, את ערעור המשיבה, והורה על פסילת רישונו של המבקש לתקופה של 12 חודשים.

בפסק דינו, עמד בית המשפט המחוזי על כך שהטענות, אותן מעלה המבקש נגד סבירותה של תקנה 212ב לתקנות התעבורה, נדחו בשורה של החלטות ופסקי דין של בית משפט זה. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי הרשעותיו הקודמות של המבקש בעבירות תעבורה מוכיחות כי החוק אינו נר לרגליו, וכי נהיגתו מהווה סכנה לציבור. בהתאם לכך, קבע בית המשפט המחוזי, כי ההחלטה המקורית של רשות הרישוי לפסול את רישונו של המבקש למשך 3 שנים היא סבירה ולכאורה לא היה מקום להתערב בה. עם זאת, קבע בית המשפט המחוזי, כי מאחר שאין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין משמתקבל ערעור התביעה, יש להיענות לערעור המשיבה באופן חלקי בלבד, ולהורות על פסילת רישונו של המבקש לתקופה של 12 חודשים.

6. ביום 6.2.2014, הגיש המבקש, באמצעות בא כוחו, עו"ד יצחק בם, בקשת רשות ערעור לבית משפט זה. בבקשתו חזר המבקש על אותן טענות, אשר הועלו על ידו בפני הערכאות הקודמות. לטענת המבקש, שגו הערכאות הקודמות משאישרו את תקפותה של תקנה 212 לתקנות התעבורה. לטענת המבקש, עדותו של סמנכ"ל משרד התחבורה (לימים מנכ"ל המשרד) שניתנה בבית המשפט לתעבורה, מוכיחה כי תקנה 212 תוקנה באופן שרירותי, וללא כל תשתית עובדתית ומחקרית שתתמוך בה. בפרט, כך נטען, לא הוצגה כל תשתית עובדתית לאמור בתקנה, כי דווקא באותן עבירות, שאליהן מפנה סעיף קטן (א)(2) לתקנה, יש בביצוען משום סכנה מיוחדת לציבור, וכי נהגים המבצעים עבירות אלו הם "נהגים מסוכנים", כהגדרתם בסעיף 56 לפקודת התעבורה. עוד נטען, כי סמנכ"ל משרד התחבורה הודה בעדותו, כי מטרתה האמיתית של תקנה 212 היא הרתעתית, וזאת בניגוד למה שנקבע בפסיקתו של בית משפט זה, אשר אישר את התקנה האמורה בהיותה בעלת אופי מניעתי. לאור האמור לעיל, התבקשתי ליתן למבקש רשות ערעור.

תגובתה המשיבה לבקשה

7. בתגובת המשיבה, שהוגשה באמצעות באת כוחה, עו"ד הילה גורני, נטען כי דין הבקשה להידחות, מן הטעם שהיא אינה מגלה כל עילה לדין "בגלגול שלישי". לגופו של עניין, נטען כי תקנה 212 אושרה בשורה ארוכה של פסקי דין והחלטות של בית משפט זה. עוד נטען, כי על פי ההלכות שנקבעו בבית משפט זה, לא כל החלטה של רשות מנהלית צריכה להיות נתמכת בתשתית מחקרית. אשר לתקנה 212 לתקנות התעבורה, נטען כי היא מבוססת על ניסיון החיים והשכל הישר, המלמדים על המסוכנות המיוחדת שקיימת בעבירות עליהן מדובר בסעיף קטן (א)(2), ועל המסוכנות הרבה הנשקפת מהנהגים המבצעים עבירות אלו. בנוסף, טוענת המשיבה, כי רשימת העבירות המאזכרת בתקנה 212 נסמכת על רשימת העבירות החמורות שנקבעה בתוספת העשירית לפקודת התעבורה, בהתאם לסעיף 40א(ב) לפקודה. רשימה זו גובשה בעקבות דיונים שנערכו בוועדת הכלכלה של הכנסת בשיתוף עם גורמי מקצוע. לפיכך, נטען, כי אין כל יסוד לטענה, לפיה רשימת העבירות החמורות הקבועה בתקנה 212 היא שרירותית, ומכאן שמדובר בתקנה סבירה ומידתית שיש לקיימה.

דין והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור ונספחיה, נחה דעתי כי דינה של הבקשה להידחות.

9. הלכה מקדמת דנא היא, כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה רק לעיתים נדירות בהן מעלה הבקשה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית החורגת מעניינים של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק שנגרמו למבקש (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 2263/14 אבגי נ' מדינת ישראל (28.4.2014); רע"פ 2200/14 רוט נ' מדינת ישראל (24.4.2014)). עניינו של המבקש אינו עומד בתנאים אשר פורטו לעיל, לשם קבלת רשות ערעור בפני בית משפט זה.

10. בקשת רשות ערעור זו היא בקשה נוספת בשרשרת של בקשות רשות ערעור בהן מועלות טענות שונות לגבי

סבירותה וחוקיותה של תקנה 212ב לתקנות התעבורה (ראו, למשל, רע"פ 113/12 אזברגה נ' מדינת ישראל (12.2.2012) (להלן: עניין אזברגה); רע"פ 2801/12 ג'ברין נ' מדינת ישראל (21.5.2012); רע"פ 701/13 נחמני נ' מדינת ישראל (20.02.2013) (להלן: עניין נחמני); עוד ראו, רע"פ 3676/08 זנו נ' מדינת ישראל (27.07.2009) (להלן: עניין זנו)).

11. כפי שציין השופט ח' מלצר בהחלטתו בעניין נחמני, עוד טרם תיקונה של תקנה 212ב לתקנות התעבורה, נדונה בכללותה, במסגרת עניין זנו, סוגיית הפסילה המנהלית הקבועה בסעיף 56 לפקודת התעבורה, בפני מותב תלתא של בית משפט זה. לאחר מכן, נבחנה סוגיית סבירותה וחוקיותה של תקנה 212ב בלא פחות משלוש בקשות רשות ערעור שונות, אשר נדחו כולן. בנסיבות אלו, אינני רואה מקום להידרש, פעם נוספת, לטענות הנוגעות לסבירותה וחוקיותה של תקנה 212ב לתקנות התעבורה.

12. מעבר לנדרש, אעיר כי אינני מוצא ממש בטענת המבקש, לפיה בהיעדר תשתית מחקרית המבססת אותה, דינה של תקנה 212ב לתקנות התעבורה להיפסל, שכן כפי שציין השופט א' רובינשטיין בעניין אזברגה "גם לשכל הישר מקום בינותינו" (שם, בפסקה ח' להחלטה).

13. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ח בניסן התשע"ד (28.4.2014).

שופט